

Voorwoord

Spiegelbeeld

Over kleuren en nonnen

Verkocht voor 900 gulden

Het hele dak vloog er af

Meubelstraat 9

In juli 1968 gingen we voorgoed in de Meubelstraat 9 in Rotterdam wonen. De Meubelstraat bestaat nu niet meer. Ze hebben er een heel nieuw blok woningen op gebouwd. Op de hoek van de Meubelstraat zat een drogist. De eigenaar riep me altijd als hij me zag.

“Hé goudklompje”, riep hij dan en lachte. Hij gaf me vaak wat snoepjes. Vaak kwam ik er 2 liter petroleum halen voor het kookstel. Zodra ik de deur van ons huis uit was, kwam er een lach op mijn gezicht. In die periode was ik altijd vriendelijk voor de mensen. Het verdriet en de pijn heb ik altijd goed afgeschermd om mezelf te beschermen. Ik hielp met boodschappen doen of met andere dingen die ik voor ze kon doen.

Foto 23. De Meubelstraat te Rotterdam. Wij woonden in het hoekhuis achter aan de linkerkant. Bron: Foto van Leo van Hoek, oud publicist en fotograaf. Met toestemming overgenomen van www.crooswijkvantoen.blogspot.nl .

Het leven ging gewoon door in de Meubelstraat. We hadden een grote tafel, waar we met acht personen om heen zaten met avondeten. Aan elke kant vier personen. Dan stonden de grote pannen op tafel. Gemiddeld 5 kilo aardappelen en anderhalf kilo groente en meestal vlees voor iedereen. Als we iets niet lustten en we treuzelden te lang, dan stond Bep op en pakte ons hoofd beet en duwde dit in het bord met eten. Dat was soms nog goed warm tot heet. Als er vla als toetje was, dan moesten we onze borden schoonlikken en kregen we op het schoongelikte bord onze vla. We kregen ook wel warme aardappelen met koude melk als toetje. Koken heb ik van mijn vader geleerd. Hij was ook kok geweest op een schip. Ik leerde

graag koken en vond het leuk om te doen. Je moet durven om met kruiden te spelen, zei mijn vader altijd. Dat doe ik nog steeds. Vis bakken in de bloem en dan in de melk dopen lukte me altijd weer goed. Van mijn vader herinner ik me, dat hij elke maaltijd een aardappelschilmesje gebruikte bij zijn eten. Ik herinner me spekvet op brood met peper en zout en warm of koud uierboord met zout. En Spaans eten koken kon mijn vader ook heel erg goed. En dan niet te vergeten de olieballen die hij bakte: heerlijk waren ze. Er stonden dan 2 emmers met beslag op een krukje voor de oven en dat was om te laten gisten. De oven stond dan aan. En dan moest iedereen uit de keuken blijven en niet hardlopen in huis want dan kon het beslag inzakken zei mijn vader altijd. Als je voor straf naar bed moest, dan wees Bep met gestrekte arm naar boven en zei met ogen vol haat: “Move.”

Dan wist je dat je vlug naar boven moest gaan. We sliepen in het begin met z'n zessen in één zolderkamer en er stonden drie stapelbedden. Er zat een klein raampje in onze kamer. Op een keer hadden we met z'n vijven straf gekregen en moesten vroeg naar bed. Als we dan straf hadden speelden we vaak blinde verstoppertje, zoals we het noemden. Dan plaatsten we kussens voor het raam zodat het een beetje donker werd in de kamer. Helaas maakten we dan ook vaak herrie van het lachen. Je kon horen als er iemand de trap op kwam, omdat de bovenste trede van de trap naar onze zolderkamer kraakte. Dat

gebeurde deze keer ook. We hoorden de trap kraken en vlug vlogen we ons eigen bed in. Mijn broertje Charles had intussen een boek met harde kaft op zijn billen gedaan, onder zijn pyjamabroek. Hij lag op zijn buik met zijn hoofd op zijn handen. Bep kwam de kamer binnen en had de mattenklopper in haar hand. Charles sliep het dichtst bij de deur en hij was dus bijna altijd de pineut. Maar toen de eerste klappen met de mattenklopper op zijn kont neerdaalden, bleef hij gewoon naar Bep kijken met een lach op zijn gezicht. Bep sloeg nog eens en nog eens en besepte toen, dat er iets niet klopte. Mijn broer draaide zijn hoofd naar haar toe en zei: “Gaat het wel?” Dat had hij beter niet kunnen zeggen! Ze trok de deken naar beneden en zag het boek zitten. Ze ritste het boek er uit en trok zijn broek naar beneden en daar vloog de mattenklopper weer door de lucht met de woorden: “Nu lach je niet meer hè kreng.”

De anderen lagen doodstil bang dat ook zij klappen zouden krijgen. Mijn broer lag te snikken onder zijn deken en ik hoorde hem zeggen: “Wacht maar als ik groot ben mama.”

Ik kan me niet herinneren, dat mijn oudste zus Els ooit klappen heeft gekregen van Bep. Ze werd altijd beschermd door haar. Mijn vader is één keer goed uitgevaren tegen Els. Maar dat is het enige wat ik mij kan herinneren over wat mijn vader tegen de kinderen deed. Hij heeft ons nooit een klap gegeven. Hij waarschuwde dan wel, maar slaan deed hij niet.